

*Transubstantiatio non est æquè credibilis,
ac Trinitas Personarum in Divinâ
Essentiâ.*

NOS attollit humo Rationis sacra Potestas,
Præscriptosque Feris longè transcendere fines
Jussit, participes lapsæ divinitus Auræ.
Sed Ratio infirmis sublimè enititur alis,
Infirmisque oculis, qui nec nimis alta tueri
Nec sufferre valent torrentem Luminis undam.
Ergo Fides Illi inspirat Divina vigorem,
Defessasque levat pennas, super ardua tollens
Cœli Templâ, jubensque adytis insistere Divûm
Arrecto lustrare docet Cœlestia vultû.
Sancta Fides Ratioque vices sibi mutuò semper
Sic poscunt gratas, sic mutua fœdera jungunt,
Officioque vigent alterno, adjuta vicissim.
Qui solem & stellas, Qui totum Fecerit Orbem,
Fecerit, & Factum mirandâ Lege gubernat,
Quid sit Mortales nequeunt deprendere sensus:
Esse tamen scimus, non hoc latet: Omnibus Unum
Numen inest diffusum, & produnt omnia Numen.
Ipsa etiam Ratio prohibet Naturâque quicquam
Metiri spatii quod non includitur ullis,
Et sepire suis non finibus Infinitum.
Credendum est igitur, Quæ viva Oracula nobis
Ipso afflante Deo dictant; Deus Omnia Verax,
Conscius atque sui solus se noverit Ipsum.
Ergo age quid stamus? quin Tres veneremur in Uno?
Una eademque Tribus Natura, atque Una Voluntas,
Numen idem Tribus est, Tres ipsos dicimus Unum:
Uno confusi sed nec miscentur acervo;
Quisque suum discrimen habet. Non longius ire,
Unde pedem nequeo refferre, Modestia jussit,
Hic Ratioque suos gestit summittere fasces.
At liquidos latices Cur Numinis instar adorant,
Particulamque colunt Cereris, dicuntque sub illâ
Quod Christus latet, & corpus vivum inserit Escis,
Nec speciem pane aut ipsum mutante saporem?
Ecquod mille locis, & tempore Corpus eodem
Mille inter poterit juxtâ versariæ aras,
Atque in Tantillum penitus descendere Tantum?
Panis non panis, sine Corpore Corporis umbra,
Æmula Pars Toti, pedibus semuncia senis,
Unum multimodis divisum, nec minus unum,
Et Totum pariter majusque minusque seipso,
Hæc nova quid, fateor, portant miracula monstri:
Hæc nostræ prorsus Rationi, Hæc sensibus obstant,
Ipsa Fides stupefacta hæret, scripturaque nullum
Auxilium Divina affert, scriptura repugnat.

*Jesum Christum esse Verum Deum est
Doctrina ad Salutem Creditu neces-
saria.*

Humana elato nimium Gens turgida fastû,
Et nimium Rationis inops, sibi credula, vires
Ipsa tuas mirata, Animique sagacis acumen,
Rimatur cœlos oculis audacibus altos,
Consilia expendens carpensque æterna Deorum.
Prisca hæret scabies, Prisci vestigia Morbi:
Plus æquo sapere & plus quam Mortale velimus,
Peccantes infandè iterum similesque daturi
Pœnas. Qui summis olim delapsus ab astris,
Ipse Immortalis Mortales induit artus,
Et subiit Lethum, Lethi ut de faucibus Omnes
Eriperet, celsoque Humiles inferret Olympo,
Illi, Illi quod nos perituros Mortè redemit
Ingrati abstulimus Numen, tenuesque per artes
Quærimus argutâsque strophas illudere Divis.
Ingrati stultine magis? Quos Ipse creavit
A Nobis proprios Deus implorabit Honores?
Imperium à servis Dominus? fragilibusque potentem
Argilla Artificem contra sua brachia tollet?
An non injussû nostro flat Ventus? an unquam
Indomitæ leges præscribere possumus Undis?
Et tamen effrænis Cui Ventus & Æquora parent,
Ad Cujus nutum sedata Procella quievit,
Et leni Obsequio stravit per littora fluctus,
A nobis positas æterna Potentia Christi
Accipiet metas, quasi Divus Homericus esset,
Aut Epicuræum Numen? Cum victa Triumphos
Tartara sensere, & Princeps horrentis Averni
Esse Deum invitæ tremebundâ Voce fatetur,
Gens Humana negat? nec Nos Clementia tantum,
Tantum minus Amor suadet, quam Fulminis ictus
Illos, & vindex & non toleranda Potestas?
Quod si non Deus est, quonam spes Illa salutis
Cessit? Quo Vitam Nobis per sacra paratam
Vulnera quæremus? Mors necdum victa superbit,
Mors avidis Omnes miseros amplectitur ulnis.
Non Generi Humano commissa piare valebat
Imbecillus Homo, & vitiorum mole labascens.
Dignus Homo Mortæ est, pœnas moriendo tulisset
Quas meruit tantum: Patris mactandus ad aras
Agnus erat sacer, & nullius Victimæ labis.
Usque adeò sceleris fœdavit pectora sordes,
Usque adeò Nobis deformis squalor adhæsit,
Ut Nemo, præter Numen succurrere Nemo,
Et proprio lustrare impuros sanguine posset.
Hoc igitur suscepit Opus, Cælisque relictis,
Filius, æterna æterni Genitoris Imago,
Nec Genitore minor, Letho caput obtulit ultrò,
Indignas pendens aliena ob crimina pœnas,
Ut quondam amissos Nobis restauret Honores.
Verus Homo Morti quod cedit, verus & Idem
Ille Deus pariter, quod Mors accepta Parenti est,
Atque adeò placat commotam Numinis Iram.